Svinovníček

farní časopis

Číslo 1/11 13.3.2011

Na slovíčko...

Dnes jsme se Svinovníčkem zavítali na rozhovor za člověkem, který už několik let téměř neodmyslitelně patří ke tváři naší farnosti. V kostele jej znají všichni, minimálně po hlase, je to náš **varhaník Petr Macháč**.

V **Listárně** vás pozveme na **11. ročník farního tábora** nebo na **farní pouť** do **Moravské Třebové**. V krátkém historickém okénku se podíváme na **křížovou cestu v našem kostele**, svatou **Anežku Českou** či **svatou Hildagardu** z Bingen. Pozornost budeme věnovat také nové **knize našeho otce Jana** o P. Ferdinandu **Chýlkovi**.

V rubrice **Pro rodinu** dostaneme příležitost zamyslet se nad několika hlubokými **články k zamyšlení** a neméně hlubokými **dětskými postřehy** o lásce. Děti se mohou těšit na další příběhy **broučků** a spolu s rodiči se pokusit vyluštit již tradiční **pyramidu**.

OBSAH **2**

SLOVO ÚVODEM.....**3**
NA SLOVÍČKO.....**4**
LISTÁRNA.....**6**
Akce
11. ročník farního tábora.....6
Farní pouť do Moravské Třebové a okolí.....7
Pletení adventních věnců a pozvání na velikonoce 2011.....7
Z historie
Křížová cesta podle vzoru J. Führicha v našem kostele.....8
Svatá Anežka Česká.....9
Svatá Hildegarda z Bingen.....10
Nová kniha otce Jana.....10
Články
Televize NOE.....11
Sčítání lidu.....11
Dopis od Aničky Midjanko.....12
Ach ty mobily.....13
Poděkování za Vánoce 2010.....13
Poděkování za svinovský ples.....13
PRO RODINU.....**14**
K zamyšlení
Věřit Bohu znamená.....14
Pověz mi... 14
Jak úžasná musí ta láska být?.....15
Malá předvánočně vánoční perlička.....17
Pohádka
Broučci (12).....18
Pro zábavu
Dětské názory na lásku.....19
Pyramida.....19
PASTORAČNÍ PLÁN.....**20**
Měsíce březen, duben, květen, červen.....20
Koncerty duchovní hudby, svátosti, pohřby, finanční sbírky....21
Velikonoční pořad bohoslužeb.....22

Vážené a milé čtenářky a přispěvatelky, vážení a milí čtenáři a přispěvatelé,

rád vás všechny zase vidím a moc zdravím. Je to již mnoho roků, co se spolu takhle potkáváme. A doufám, že ještě pěknou řádku let to tak i zůstane.

Dík za to patří vám všem, celé mé široké rodině, díky jejíž přízni dodnes existuji. Speciální poděkování za to bych chtěl věnovat všem svým rodičům a rodičkám z redakce, kteří o mne po celou tu dobu ochotně a s láskou pečovali. Jak těm prvním, tedy mamince Petře Nejedlé a tatínkovi Lukáši Klezlovi, tak i těm posledním, kterými byli tatínek Honza Korpas a maminka Vendy Rábová. Srdečně vám děkuji za vše, co jste pro mne kdy udělali a vždy na vás budu v dobrém a rád vzpomínat.

Čas je ale neúprosný a tak nezbývalo, než aby si mne vzal „do parády“ zase někdo nový.

Možná si všimnete, že jsem se od našeho minulého setkání trochu proměnil. To je částečně dílem mého nového táty Martina Lojka, ale i mě samotného. To víte, přece jen je mi už nějakých 10 let, a jak jistě sami uznáte, pouhé dvě změny vzhledu za tak dlouhou dobu jsou žalostně málo. A to obzvlášť, když začínám dospívat.

Ale nebojte se, že by mé dospívání bylo nějak divoké. Já totiž budu stále přesně takový, jakého mě jen vy sami budete chtít a jakého si mě jen vy sami uděláte.

Kdybych se vám ale i přesto jakkoli nelíbil, neváhejte mi to sdělit. A pokud líbil nebo byste pro mě měli nové příspěvky, spěchejte s tím za mnou ještě rychleji, rád se o tom dozvím :-). Jenom už to prosím nedělejte prostřednictvím mailu otce Jana, i když ten by se určitě vůbec nezlobil, kdybyste se náhodou spletli. Už jsem si totiž založil i svůj vlastní, a to: **svinovnicek@farnostsvinov.cz**, když tak je uvedený i na poslední stránce dole. A kdybyste mi spolu se svým článkem poslali i nějakou pěknou fotku nebo nějaký pěkný obrázek k tématu, o kterém píšete a podělili se tak o něj i s dalšími čtenáři, určitě bych to nejen já ocenil.

No a to je vše, přátelé. Přeji vám všem pěkné požehnané čtení a mějte se do příště moc a moc krásně.

S úctou

váš Svinovníček

Petr Macháč:
„Varhaník bez zpívajících farníků je smutný varhaník“

Měl jsi někdy chuť s hraním skončit?

Ano měl a mockrát. Hlavně v dětství, kdy jsem musel doma sedět u klavíru a cvičit na předehrávky nebo koncert, zatímco ostatní kluci šli třeba hrát ven fotbal. To už je ale dávno a dneska jsem rád, že jsem to tehdy vydržel a něco jsem se naučil.

Milý Petře, jsi v naší farnosti varhaníkem, jak dlouho už takto sloužíš?

Od dětství jsem se učil hrát na klavír, nejprve na takový malý „hračkový“ a později na opravdický velký. Až po absolvování 8 ročníku klavíru jsem začal s hrou na varhany v hudební škole v Ostravě - Vítkovicích u pana profesora Marka. Od prosince roku 1990 jsem začal hrávat i v našem kostele na mších svatých. Zpočátku to bylo jen přes týden, vždy jedna nebo dvě písničky (které jsem se stihl naučit) a později za pomocí tehdejšího varhaníka pana Grobaře i neděle, pohřby a svatby. Dodnes jsem mu vděčný, že mě naučil základy improvizace a hře při liturgii.

Co hraješ nejraději?

Mám rád spoustu liturgických písniček a žalmů, ale nejraději mám půlnoční mši od Jana Jakuba Ryby, kterou už skoro tradičně hrajeme o Vánocích při mši sv. a na které se podílí spousta profesionálních muzikantů a zpěváků. V dnešní době bych se moc rád věnoval cvičení nejen sakrálních písní, ale i klasické vážné hudby jako je např: Johann Sebastian Bach a další.

Máš nějaký varhanický sen?

Když jsem v dětství začínal s hrou na klavír, měl jsem svůj sen zahrát si na skutečné varhany svoji tehdejší oblíbenou pís-

ničku z pohádky Křemílek a Vochomůrka (umím ji dodnes :-). Tento sen se mi splnil o několik let později. Můj další varhanický sen, týkající se už dospělosti, byl zahrát si na nějaké historické nebo koncertní vícemanuálové varhany. To se mi povedlo v loňském roce při návštěvě zámecké kaple na zámku Červený Hrádek, kde jsou varhany ze 13. století, velmi těžce dostupné.

Hraješ ještě na nějaký jiný hudební nástroj?

Jako ,,samouk" jsem se naučil hrát na basu a když je potřeba, tak moc rád doprovodím scholu při mši.sv. nebo při divadelním vystoupení (tedy za předpokladu, že mi Honza Trtílek basu půjčí :-).

Ale ve farnosti nehraješ sám, že?

V naší farnosti mi některé dny pomáhá hrát Lenka Šindelková a v poslední době také Kamil Štolpa, který je ubytovaný jako student u nás na faře. Každá taková pomoc je samozřejmě vítána a já jsem za ni moc rád.

Vychovává se v naší farnosti nějaká nová varhanická generace?

Myslím si, že nějaká jiskřička naděje tady je u naší mládeže. Jsem rád, že mladí chtějí využít své nadání pro službu Bohu. Pevně doufám, že se jim to podaří dotáhnout do konce, aby také jednou mohli v naší farnosti hrát. Moc rád budu nápomocen svými zkušenostmi.

Tvůj život se ale určitě netočí jen kolem varhan a hudby (*to si alespoň myslím*)…

Už od vyučení pracuji jako elektromechanik pro slaboproudé zařízení u Českých drah a moje práce je zároveň mým velkým koníčkem. Jsem velký fanda do železnic už od dětství. Jako kluk jsem moc rád chodíval na nádraží a pozoroval mašinky. Dneska ve svém volnu sám modely mašinek a vagónků v různých měřítcích vyrábím, opravuji a stavím i železniční kolejiště. Mám dva kluky Petra, který navštěvuje gymnázium Olgy Havlové a Marka, který ještě chodí na základní školu, a kteří u nás v kostelíku při mši sv. rádi ministrují a zapojují se do aktivit naší farnosti.

Kam by ses chtěl v životě podívat a proč právě tam?

Nejsem velký cestovatel, ale chtěl bych se moc rád podívat do Svaté země zkrátka do míst, kde působil Ježíš.

Jaká je Tvá oblíbená kniha?

Moc nečtu, maximálně nějaké odborné časopisy. Ale kulturní barbar nejsem: rád chodím do divadla a poslouchám vážnou hudbu (Vivaldi, Mozart).

Chtěl bys něco vzkázat našim čtenářům?

Rád bych požádal všechny naše farníky, aby byli při mši sv. aktivní a NEBÁLI SE ZPÍVAT! Aby pomohli panu faráři, jáhnovi, lidem v předních lavicích a babičkám, zkrátka těm, díky kterým všechny ty krásné liturgické písně v našem kostele slyšíme. Brzy budeme mít opravené varhany, zkusme je každý sám za sebe přivítat zpěvem a nenechejme je znít bez doprovodu našich hlasů. Varhaník bez zpívajících farníků je smutný varhaník :-(.

Petře, díky za čas, který jsi věnoval tomuto rozhovoru.

jáhen Michal ■

11. ročník farního tábora

Milí táborníci,

věřili byste, že letos chystáme už 11. ročník tábora? Ano, je to neuvěřitelné, ale je to tak – naše táborové generace odrůstají, z dětí se stávají vedoucí a pokračujeme v naší krásné táborové tradici.

Letos společně připravujeme tábor pro všechny děti z farnosti a jejich kamarády – od 6 do 12 let. Tábor se uskuteční jako vždy na začátku srpna, tedy přesněji **6. - 13. 8. 2011**. Tentokrát jsme vybrali krásný klášter v **Blahutovicích** – zase novinka, tam jsme ještě nebyli. Kdo je zvědavý, kde budeme letos papat a spinkat, může se podívat na webové stránky: http://www.bayeruvodkaz.wz.cz/.

Z kapacitních důvodů můžeme letos přijmout jen prvních 20 přihlášených dětí. Přihlášky můžete zasílat od dneška na mailovou adresu: **petra.nejedla@centrum.cz**. Budete- li hlásit své děti elektronicky, stačí napsat jméno a příjmení dítěte, věk a třídu, telefonní číslo na rodiče a svou emailovou adresu. Pokud email nepoužíváte, můžete si přihlášku s těmito údaji vyplnit ručně na papír a odevzdat ji slečně **Karolíně Brumovské** nebo panu faráři, **otci Janovi**.

Cena tábora bude **1300 Kč**. Přihlášeným dětem pošleme bližší informace s přesnými údaji o odjezdu na konci května, vyjdou také v příštím Svinovníčku. Prosíme rodiče, aby tábor uhradili nejpozději do konce června bankovním převodem, číslo účtu obdrží přihlášené děti spolu s bližšími informacemi.

Těšíme se na vás a příjemně strávený týden prázdnin plný dobrodružství, her a zábavy.

Petra Nejedlá a táborový tým ■

Farní pouť do Moravské Třebové a okolí

V letošním roce chceme v naší farnosti zorganizovat poutní zájezd do Moravské Třebové. Město je nazýváno „moravskými Athénami.“ Co bychom mohli v tomto městě uvidět?

Město je památkovou rezervací se zámkem a mnoha cennými měšťanskými domy. Děkanský kostel Panny Marie má pozoruhodnou vnitřní architekturu – většinou rokoko. K věži přiléhá Loretánská kaple s freskami. Dále zde najdeme raně-barokní klášterní kostel sv. Josefa za městskými hradbami. Na Křížovém vrchu nad Moravskou Třebovou se nachází velmi cenná památka – trojlodní gotický kostel sv. Kříže s freskami. Na hřbitově jsou renesanční náhrobky a lapidárium. K areálu vede vstupní brána, zvaná Schodiště mrtvých. Barokní Kalvárie na Křížovém vrchu je velkolepým sochařským dílem.

To je ve zkratce to, co krásného bychom mohli vidět a prožít v tomto pozoruhodném městě. Přemýšlejte o tom! Doufám, že se společně vydáme na pouť.

J K ■

Pletení adventních věnců 2010 a pozvání na velikonoce 2011

Chtěli bychom se ohlédnout za loňským adventním časem, konkrétně za pěknou zvyklostí místní organizace KDU-ČSL ve Svinově, kterou určitě pletení adventních věnečků ve školní jídelně je. Nejen, že si lidé odsud odnesou krásný věnec vyrobený dle vlastních představ a fantazie, ale také mohou přispět na užitečnou věc dobrovolným finančním příspěvkem.Touto cestou bychom vás chtěli informovat, jak bylo s těmito dary naloženo.

Při letošním již 7. ročníku bylo vybráno 2 732 Kč. Tato částka byla rozdělena na dvě části: na konto adventního koncertu, pořádaného Českou televizí a vysílaného z Baziliky sv. Jiří na Pražském hradě, byly zaslány 2000 Kč (určeno na rekonstrukce dílen provozovaných Českou asociací pro psychické zdraví v Mýtě). Zbytek finančních prostředků byl věnován na Tříkrálovou sbírku probíhající v lednu 2011. Všem dárcům patří velké poděkování a Pán Bůh zaplať.

Letošní advent máme ještě hodně daleko před sebou a určitě se všichni zase na předvánoční setkání při pletení věnečků těšíme, ale jelikož je to za dlouho, připravujeme pro vás ve spolupráci se Sborem dobrovolných hasičů ve Svinově již 2. ročník VELIKONOČNÍHO ODPOLEDNE PRO CELOU RODINU, které se uskuteční dne 16. 4. 2011 od 14,00 hod. v nové hasičské zbrojnici. Podrobnosti se včas dozvíte z našich plakátů a již nyní jste všichni srdečně zváni.

E. K. za KDU-ČSL Svinov ■

Z historie

Křížová cesta podle vzoru Josefa Führicha v našem kostele

Dle farní kroniky víme, že 9. března 1930 byl v našem nově postaveném kostele posvěcen cyklus obrazů křížové cesty. Pro náš kostel dodala tento cyklus firma Ignác Neškudla (z Jablonce nad Orlicí) jako kopie obrazů křížové cesty z kostela sv. Jana Nepomuckého z Vídně (ul. Na Rennwegu) od světoznámého vídeňského akademického malíře Josefa Führicha.

Kdo byl Josef Führich? Narodil se 9. února l800 v Čechách na Liberecku v Chrastavě (jedna z obcí v severních Čechách poničená povodněmi v srpnu 2010). Malířství studoval v Praze a ve Vídni. Jako mladík se hlásil se skupinou přátel k zásadám obnovení církevních maleb ve starém stylu, který se později nazýval styl nazarénský a jeho zastáncům se říkalo Nazareni. Od roku 1834 žil ve Vídni, kde pracoval v galerii, později mu sice bylo nabídnuto místo ředitele Pražské akademie, ale on ho nepřijal, dal přednost profesuře historické kompozice na akademii ve Vídni. V roce 1845 byl jmenován řádným členem Mnichovské a Berlínské umělecké akademie. Zemřel 13. března 1876 ve Vídni, kde je pochován.

Kdo byli nazaréni? Zatímco se v církevní architektuře 19. století uplatňoval především neogotický styl, v náboženské malbě se prosazovala tvorba tzv. nazarénů. Vznik tohoto hnutí se váže k roku 1809, kdy se na protest proti citově chudému akademickému klasicismu sdružilo na vídeňské akademii výtvarných umění několik studentů malby do cechu sv. Lukáše. V roce 1810 odešli do Říma a usadili se v bývalém františkánském klášteře di San Isidore. Zde žili na způsob někdejších chrámových bratrstev téměř řeholním životem. Nosili dlouhé na ramena splývající a uprostřed rozčísnuté vlasy. Připomínaly takto účes, který domněle nosili muži za Kristových dob v Nazaretu. Ten byl v renesanční Itálii nazýván „alla Nazareno“ – „nazarénі“.

Ve své tvůrčí činnosti dávali nazaréni přednost didaktickému a morálně náboženskému působení v přímém nebo alegorickém ztvárnění křesťanského tématu. Po technické stránce kladli nazaréni důraz na kresbu, jasné obrysové linie a lokální barvu.

Křížová cesta Josefa Führicha. Josef Führich se mimo jiné světově proslavil souborem fresek křížové cesty, který namaloval v polovině 19. století v tehdy nově postaveném kostele sv. Jana Nepomuckého ve Vídni (jeden z kostelů ve Vídni, kde se scházela česká katolická komunita). Toto umělecké dílo se stalo motivačním zdrojem pro mnohé další umělce, kteří je napodobovali. Díky tomu je dnes možno tyto díla vidět v mnohých katolických chrámech po celém světě. V kostele sv. Jana ve Vídni o tom existuje evidence (viz http://www.pfarre-nepomuk.at/nepweb/kreuzweg/kreuz), do níž ale náš kostel ještě nebyl zařazen.

Pro srovnání uvádím obrázky originální Führichovy křížové cesty a naší svinovské. Čtenář jistě sám rozpozná - byť jsou obrázky černobílé - vídeňské originály od našich svinovských kopií. Pomůckou může být poškození našich obrazů, které nastalo při osvobozování Svinova na konci 2. světové války, kdy náš kostel dostal několik dělostřeleckých zásahů.

o. Jan ■

Svatá Anežka Česká

U příležitosti oslav osmistého výročí narození Anežky Přemyslovny a zahájení Roku svaté Anežky České (2. března) malé připomenutí jejího života

Svatá Anežka Česká se s největší pravděpodobností narodila 20. ledna roku 1211 na Pražském hradě z druhého manželství Přemysla Otakara I. s uherskou princeznou Konstancií. Jako dítě byla vychována nejprve v klášteře cisterciaček ve slezské Třebenici, a poté u premonstrátek v severočeských Doksanech.

Přemysl Otakar I. zasnoubil Anežku již v dětském věku synovi císaře Fridricha, pozdějšímu králi Jindřichu VII. Sňatek byl ale zmařen intrikami rakouského vévody Leopolda, který místo Anežky vnutil králi vlastní dceru Markétu Babenberskou. A tak se Anežka vrátila zpátky domů, ráda, neboť už v hloubi srdce si dávno přála zasnoubit se jedině Bohu. Nakonec se o Anežku přihlásil sám císař Fridrich II., ale tuto nabídku již sama Anežka v roce 1231 zamítla z důvodu vstupu do kláštera. Na Anežčino rozhodnutí vstoupit do kláštera měly vliv jednak její přirozené sklony, jednak klášterní výchova, ale i velké příklady v jejím příbuzenstvu (sv. Alžběta Durynská a sv. Hedvika Slezská). Příkladem jí také byli František a Klára z Assisi, kteří opustili příbytky svých rodičů a bydleli v klášterech menších bratří a sester na okraji města, kde se dělili s chudými o jejich úděl. Mezi pražskými minority byli dva mniši, kteří Anežku doporučili svaté Kláře, jež k ní našla brzy srdečný vztah, že ji nazývala „polovinou své duše“. Výrazným rysem Anežčina řeholního života byla věrnost ideálům sv. Františka, neboť dlouho bojovala s církevními představiteli o uznání původní chudé řehole, která zakazovala jakýkoli majetek.

Z podnětu Anežky postavil její bratr Václav I. klášter Na Františku. Svůj klášterní život naplnila modlitbou, posty, prací pro chudinu. S obětavostí sloužila trpícím. V klášteře ve věku 71 let, 2. března roku 1282 zemřela. Její hrob nebyl dosud přes usilovné pátrání objeven.

Při ženském klášteře byl současně založen menší klášter františkánů, což vedlo k postavení dvou sousedních kostelů - sv. Františka (ženského) a sv. Salvátora (mužského). Neobyčejný význam v tom rozsáhlém komplexu budov měla nemocnice, jejíž špitální bratrstvo povýšil papež Alexander IV. na řád Křižovníků s červenou hvězdou. Za Josefa II. byl klášter Na Františku roku 1782 zrušen.

Brzy po smrti Anežky začaly vznikat texty o jejím svatém životě, ty byly okolo roku 1330 vloženy do jejího životopisu, který sepsal jeden z bratří františkánů. Anežčin kult podporovala i královská rodina, především poslední Přemyslovna Eliška. Ta roku 1328 zaslala žádost tehdejšímu papeži, ale nebyla vyslyšena. K její beatifikaci došlo až za papeže Pia IX. v roce 1874. Ke svatořečení Anežky došlo před vypuknutím „sametové revoluce“, 13. 11. 1989.

Je patronkou Čech, nemocných, chudých a trpících. Je zobrazována v řeholních šatech s korunkou, někdy má odložený královský šat a korunu, v ruce drží model kostela. Další atributy - u nohou ubožák, ošetřuje nemocné, uděluje almužnu, sytí hladové.

Zdroj: KT 46/2005, Novéna k sv. Anežce České, internet - Životopisy svatých ■

Svatá Hildegarda z Bingen

Svatá Hildegarda z Bingen žila ve 12. století. Založila klášter v Eibingenu. Od narození mohla skrze svá vidění nahlížet do tajemství přírody. Ve třiačtyřiceti letech obdržela od Boha příkaz: „Ty, slabý člověče, ty, popeli a prachu, řekni a napiš vše, co vidíš a slyšíš.“ Její vidění s Bohem byla zaznamenána jejím tajemníkem, protože neuměla psát. Jsou to vlastně znalosti o léčení, které lidem ukázal Bůh. Účelem léčení není jen získání tělesného zdraví, ale především spása duše. Neměli bychom se pokoušet léčit své fyzické tělo bez léčení duše.

Svatá Hildegarda o tom píše: „Lidská duše, kterou dostávají lidé od Boha, jež člověka oživuje a dává mu rozum, neumírá, když opouští tělo, ale zůstává věčně živá, buď jako odměna za život nebo k utrpení zemřelých.“ Dále nám radí: „Tělo je vzdušný a otevřený Boží chrám. Vdechujte světlo a jas, vlídnost a teplo, vydechujte šedý obláček bolestí, lítostí a křivd. V našem těle, chrámu duše, září zdroj tepla, které vyzařuje léčivé paprsky do našich nemocných údů, orgánů a tkání. Představte si své tělo, kosti, klouby, páteř, tkáně jako silné odolné pružné a zdravé. Vaše duše je naplněna světlem a láskou. Váš život je smysluplný a bohulibý. Nároky na nás kladené jsou přiměřené a snesitelné. Myšlenky jsou jemné a čisté. Cítíme v sobě krásu Boží slávy. Máme zdraví člověka uzdraveného Kristem v samém jádru bytosti. Vyzařujeme i ve slabosti a nemoci lásku a hluboký pokoj.“

Tyto rady a poučení jsem se dozvěděla v receptech pro zdravý život od svaté Hildegardy. A tak mne oslovily, že jsem se o ně chtěla s vámi podělit. Snad vám budou oporou a potěchou.

J K ■

Nová kniha otce Jana

V těchto dnech se dostává na veřejnost kniha **P. Ferdinand Chýlek,** ***vůdčí osobnost katolického hnutí na střední Moravě v letech 1919 – 1939.*** Pojednává o katolickém knězi, který se narodil v Kozlovicích u Frenštátu, studoval na Matičním gymnáziu v Místku a který celý svůj život zasvětil práci pro katolické hnutí na Přerovsku. V této postavě můžeme nejen vidět kněze angažujícího se pro Boží království, ale – byť trochu zjednodušeně – i získat jistý dějinný vhled do života katolické církve na Moravě v době první republiky.

Publikace vychází při příležitosti 70. výročí smrti tohoto kněze – mučedníka, který zemřel 25. února 1941 v koncentračním táboře Buchenwald jako první oběť nacismu z řad českých katolických kněží.

o. Jan ■

Televize NOE

Milí svinovští křesťané, chci se s Vámi podělit o své zážitky s televizí NOE. Slyšeli jsme s manželem již dříve, že má NOE velmi dobré programy, a tak jsme si ji před Vánocemi pořídili. Ta menší investice, kterou nás to stálo, se velmi vyplatila především v době, kdy jsem pro svou nemoc, mráz a nepojízdné auto nemohla jít do kostela. Sledovala jsem mši sv. každou neděli na obrazovce. Tak jsem se mohla účastnit půlnoční mše Sv. z Říma, vánočních mší z několika ostravských kostelů (velice mě zaujala bohoslužba z Přívozu) a každou neděli z kostela Sv. Václava, v němž se střídají poutníci z různých mimostravských farností. Najednou jsem se dostala ze své izolace, již zavinila má nemoc a přesvědčila jsem se, že na světě jsou tisíce věřících a dobrých lidí.

Rádi sledujeme filmy o charitativní práci misionářů ve všech i těch nejzapadlejších zemích světa, zajímavé přírodní nebo historické pořady, či chytré přednášky. S největším zájmem posloucháme pořad „nedělní čtení“, v němž otec ThDr. Emil Floriš podává velmi fundovaný výklad Starého i Nového Zákona.

Kdykoliv jsme unaveni zneklidňujícími a povrchními programy jiných televizních kanálů, přepínáme zpět na „své“ NOE a je nám dobře. Je to jediné vysílání, v němž se nevyskytují vůbec žádné reklamy a jež navíc se strany státu není dotováno ani jedinou korunou. Televize NOE má jen ty finanční prostředky, jež jí jako své dary zasílají čeští a slovenští, většinou věřící občané. Přispíváme také, i když jako důchodci nemáme peněz nazbyt. Jinak ovšem televize NOE patří k takzvaným volným programům, za ně se nic neplatí a lze ji přijímat i satelitními přijímači, jež vůbec nemají SIM kartu. Podotýkám, že nejjednodušší příjem je přes družici Astra.

Co říci na závěr? Televize NOE, již provozuje společnost Telepace s.r.o., je skutečně televizí dobrých zpráv a určitě potěší i Vás.

Marie Schmidtová ■

Sčítání lidu

Již za několik dní u nás proběhne celostátní sčítání lidu. Jde o akci, jež se pravidelně odehrává kdekoliv na světě, neboť vlády, popřípadě vládcové, potřebují znát, zda obyvatelstva státu přibývá či ubývá, jaké je jeho věkové a národnostní rozvrstvení, vzdělanost, kulturnost atp. Již v době narození Ježíše Krista prováděl římský císař Augustus sčítání lidu i v malé provincii Izrael, aby si upřesnil představu, kolik daní by se z ní dalo ještě navíc získat. Dělal to důkladně a pro větší přehlednost podle rodových klanů, jejichž příslušníci se museli bez ohledu na vzdálenost dostavit ke sčítání do míst svého rodového původu. My křesťané víme, jak Panna Maria se snoubencem Josefem museli kvůli sčítání lidu nastoupit obtížnou cestu, na níž nám Maria porodila mesiáše.

Nám, lidem dnešní doby je sčítání lidu velmi usnadněno. Postačí, abychom vyplnili sčítací formulář buďto papírový nebo elektronický na počítači, tedy abychom ve veškerém pohodlí zodpověděli dotazy, ba dokonce abychom, pokud nechceme, na určitý dotaz neodpověděli vůbec nijak.

Jedním z dotazů bude, jakého jsme vyznání. Upozorňuji na to, že tato zdánlivě ne-

příliš důležitá otázka, jak by se zdálo, když na ni nemusí občan povinně odpovídat, je pro nás křesťany naopak otázkou zcela zásadní. Někdo by třeba řekl, že před úřady se nebude zpovídat, že proto jsme demokratickou společností, aby nikomu nebylo nic do toho, zda je věřící a jakého je vyznání, že to je přece soukromou záležitostí každého jedince atp. Při sčítání lidu, jež je ostatně úplně anonymní, je nesmírně důležité na tuto otázku dát jednoznačnou a pravdivou odpověď. Tou odpovědí totiž současně sdělujeme, jaké kulturní dědictví a jakou morálku vyznáváme a ctíme, dáváme tím najevo i to, že nám je vlastní sociální učení církve, jež je obsaženo ve slovech a příkladu Ježíše Krista. Dáváme tím současně najevo, že jedním z našich cílů je sociální solidarita, tedy zbudování sociálního státu. Jde o to, abychom vyvrátili falešná tvrzení, že jsme nejatheističtějším státem v Evropě, (z čehož atheisté rádi usuzují, že tu již není zapotřebí ani kněží ani kostelů atp.). Ještě zásadnějším důvodem k vyznání víry na úředním sčítacím formuláři je však naplnění slov evangelia: „Kdo mne vyzná před lidmi, toho já vyznám před svým Otcem v nebesích“.

Proto, milovaní křesťané, setřesme s ramenou všechen ostych a bázeň a stejně jako na mši svaté s veškerou vroucností a odhodláním vyznejme svou víru i při tomto úředním sčítání.

Marie Schmidtová ■

Dopis od Aničky Midjanko

V neděli 12. prosince probíhala sbírka na naše adoptivní děvčátko Aničku. Vybralo se 13 500 Kč. V úterý 14. prosince byly peníze předány Charitě – odboru Adopce na dálku s určením pro Aničku Midjanko. Dříve než jsme jako farnost stačili odpovědět na první dopis od rodičů našeho adoptivního děvčátka, dostali jsme následující dopis přímo od Aničky.

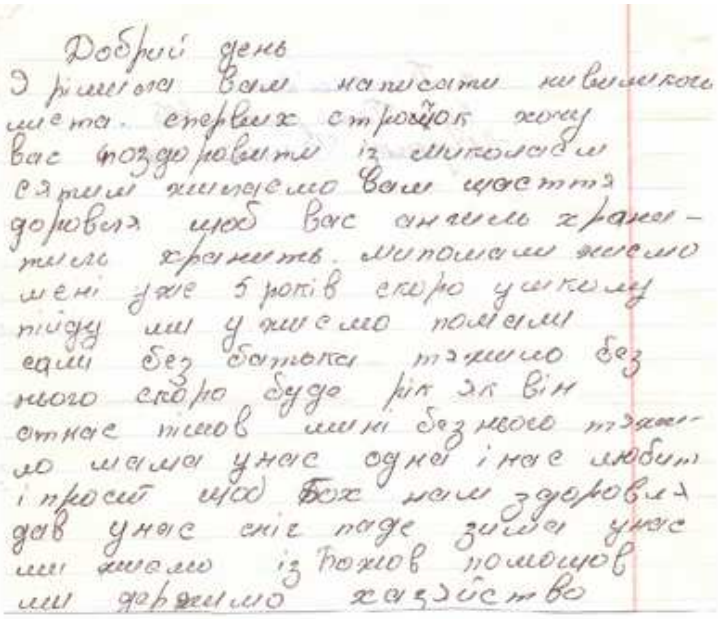
Добрий день
Я рішила вам написати невеликого
листа. спервих строчок хочу
вас поздоровити із Миколаєм
сятим жилаємо вам щастя
доровля щоб вас ангель хранитель хранить. Ми помали жисмо
мені уже 5 років скоро ушкому
піду ми у жисмо помали
сами без батька тяжило без
нього скоро буде рік як він
отнас пішов мині без нього тяжило мама унас одна і нас любит
і просит щоб Бох нам здоровля
дав унас сніг паде зима унас
ми жисмо із Божов помощов
ми держимо хазяйство

Dobrý den,
rozhodla jsem se napsat Vám krátký dopis. Nejprve Vám chci popřát k Mikuláši, popřát štěstí, zdraví, aby Vás anděl chránil.
Žijeme klidným pomalým životem, mně je už 5 let, brzy půjdu do školy. Žijeme sami, bez tatínka, už to bude rok, co od nás odešel. Je mi bez něho těžko, ale máme hodnou maminku, která nás má ráda a stále se za nás modlí, abychom byli zdraví.
U nás sněží, je zima, ale žijeme s Bohem a vážíme si toho, co máme.

Ach ty mobily...

...a jejich zvonění v nevhodnou chvíli!

Všichni vlastníci mobilních telefonů mi dají jistě za pravdu, že se každému z nás stalo, alespoň jednou, že tento telekomunikační prostředek zvoní v momentě, kdy to nejméně očekáváme a potřebujeme, a to např. u lékaře, přímo v ordinaci nebo při řízení dopravního prostředku a nebo úplně jen stačí v nákupním centru zrovna při placení zboží. A přitom stačí tak málo – nezapomenout mobil alespoň ztlumit, aby nerušil ostatní a nakonec i nás samotné.

A tak prosím všechny účastníky mší svatých, aby nezapomínali zmáčknout ono tlačítko na mobilu, tlačítko, které zabrání, aby se do ticha kostela a ticha v nás rozezněly jiné tóny než tóny varhan z kůru.

S. P. ■

Poděkování za Vánoce 2010

Já nevím, jak u koho, ale u mne to je tak, že teprve až něco skončí, někdo nebo něco odejde, pak teprve si zpětně uvědomuji, o co jsem přišel. Jak to bylo krásné, jak mne to obohatilo. Čisťoučký, slavnostně vyzdobený kostel s osvětlenými vánočními stromečky, betlém připomínající dětství – i s tím velkým slonem. Sváteční čtení, tajuplná slova evangelia, nádherně povzbuzující promluvy... o blízkých, o rodině, o životě, o naději. Krásná hudba... umělecká, i lidové koledy. Pohoda, klid a mír... Opravdu duchovní prožitky, tak vzdálené okolnímu shonu, chaosu a stresu. Takové jsou Vánoce ve Svinově!

Využívám možnosti prostřednictvím Svinovníčku poděkovat Pánu Bohu přes našeho pana faráře a všechny svinovské spolufarníky, kteří se přičinili nejen o výzdobu a úklid, ale i o skutečně slavnostní "narozeninovou" atmosféru letošních svátků vánočních.

M.K. ■

P.S: Teď už se těším na Velikonoce!

Poděkování

Jako již tradičně, svinovskou plesovou sezónu 2011 zahájila svým plesem místní organizace KDU-ČSL. Všichni, kdo se této společenské akce zúčastnili, prožili krásný večer plný tance, veselí, naděje ve výhru v tombole, pestrého pití i chutné krmi. Tímto chceme poděkovat všem hostům, kteří svou účastí podpořili nejen tento ples, ale i všechny další aktivity konané MO KDU-ČSL Svinov. Velké poděkování patří taktéž všem našim členům a příznivcům, kteří svůj volný čas obětovali náročným přípravám, bez kterých by tato společenská událost nemohla být. Ještě jednou - velký dík všem!

Eduard Dvorský – předseda MO KDU-ČSL ■

K zamyšlení

„Věřit Bohu znamená...

...spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme.“

Žd 11,1

Propast byla hluboká stovky metrů a po úbočích se jí ježily desítky ostrých špičatých skal. Její dvě strany, vzdálené skoro 100 m, propojoval napjatý tenký pevný drát. Početný dav, který sledoval, jak na lehce se pohupující drát vkročí provazochodec a hladce po něm přešel na druhou stranu, začal aplaudovat.

Pak si provazochodec zavázal oči a přešel po drátu zpátky. Dav aplaudoval ještě víc. Pak v údivu zíral, jak akrobat znovu přechází přes propast, tentokrát s kolečkem plným písku. Drát byl prohnutý až k samému prasknutí. V okamžiku, kdy se jeho nohy dotkly pevné země, vyděšení lidé byli nadšením skoro zuřiví. Jeden mladík ho divoce objal. „Ty jsi nejlepší,“ vykřikl. „Nikdy jsem nepoznal nikoho podobného.“

„Takže mi věříš?“ zeptal se provazochodec, zatímco lopatou vyhazoval písek z kolečka. „Jestli ti věřím? Svěřil bych ti svůj život!“ „Dobrá,“ odpověděl akrobat, „tak se posaď na moje kolečko a přejdeme propast společně!“ Víra mladého muže ihned vyprchala…

zdroj obrázku: obrazkyanimace.com

zdroj http:hojhojja.signaly.cz ■

Pověz mi...

Řekni mi, s kým se stýkáš, a já ti řeknu jaký jsi.

Řekni mi, co čteš (Blesk, LN, Světlo, klasickou literaturu, Katolický týdeník aj.), a já ti řeknu, jaké máš zájmy a vkus.

Řekni mi, který kanál sleduješ (Nova, ČT, Prima, 24, NOE), a já ti řeknu, co jsi zač.

Mohlo by se takto pokračovat, ale nelze si příliš osobovat právo posuzovat či dokonce soudit své bližní. „Nesuďte a nebudete souzeni“ - jak ví každý čtenář Nového zákona. (Budiž za to pochválen!) Přesto nás zamrzí, když uvidíme, jak solidně vyhlížející pán kupuje v trafice bulvár či ještě něco horšího, nebo když slyšíme ve vlaku sdělovat si dvě slušně vypadající paní, jak se těší na další díl nějakého „veleduchého“ televizního seriálu. A důchodci, co nemohou zapomenout na staré zlaté časy, si pochvalují, že ten Janeček nechává často vysílat *30 případů majora Zemana*! Snadno se nám pak všichni tito lidé stanou nepříjemní a bude nás to stát hodně přemáhání se s tím vyrovnat a tolerovat je.

Ovšem, pozor! Co my můžeme vědět, jak se kdo nakonec změní a jak se může stát mnohem lepším, než jsme my! A co když přece jenom po smrti něco existuje a i my se náhodou dočkáme „života na věčnosti“ a, ó, hrůzo, setkáme se tam s těmi protivci a nevyhneme se jejich přítomnosti? A kdo ví, kolika lidem jsme protivní my sami!

Měli bychom se raději už dnes pokoušet změnit k nim svůj postoj, politovat je a doufat, že se nakonec změní. Samozřejmě musíme nejdříve začít u sebe!

Takže řekněte mi, o čem teď přemýšlíte, a já vám řeknu… **N. P. ■**

Jak úžasná musí ta láska být?

1. Jak úžasná musí ta láska být,
co přišla k nám, o vše se rozdělit,
dát novou vláhu poušti spálené,
přiblížit nám nebe tak vzdálené.

2. Svou slávy říš opustil's kvůli nám,
nemusel's jít a přece chtěl jsi sám,
tvář přátelskou jsi nikde neviděl,
když proklínám jsi k popravišti šel.

3. Tam místo nás život jsi položil,
vrátil ses zas, abys ho rozmnožil,
vím, abych já moh věčný život žít,
musel můj Pán tou cestou kříže jít.

Jak úžasná musí ta láska být – co přišla k nám o vše se rozdělit… zpívá se v rozjímavé postní písničce.

Znovu prožíváme dobu postní. Po kolikáté už? Kolikrát už jsme viděli ten velký postní obraz s křížem a trpícím Kristem, který na 40 dní zakrývá sochu Ježíše s rozevřenou náručí? Co vidíš při pohledu na ten obraz? Bolest? Utrpení? Smutek? Nebo lásku? Vidíš krev tekoucí z ran nebo záplavy lásky valící se z Jeho probodeného srdce?

Většina z nás při pohledu na kříž zažívá smutek a rozpaky – proč? Nechápeme, proč se to stalo a proč to Pán Bůh dopustil. Většina z nás od kříže utíká pohledem a jakmile přijde domů, žije dál stejný život jako předtím – ve snaze zapomenout na ten obraz umučení.

Abychom pochopili to, co se na Kalvárii stalo, musíme milovat. „Kdo nemiluje, Boha nepoznal, neboť Bůh je láska," říká Písmo. Abychom pochopili, proč se to stalo, přirovnáme teď Boží lásku k lidské lásce.

Jsi milován? A miluješ někoho? Pokud ne, vzpomeň si na chvíli, kdy jsi ve svém životě nejvíce miloval. Jak drahá Ti byla milovaná bytost? Co jsi zakoušel, když jsi byl s ní? Radost? Štěstí? Touhu, aby to nikdy neskončilo? A co všechno jsi byl ochoten pro toho druhého obětovat? Přátelé? Studium? Volný čas? Domov? Svou hrdost? Kariéru? Rodinu? Svůj život? Většina z nás se na určitém bodě zastaví a řekne si: „Tohle už ne." To je normální projev lidské lásky. Milujeme, ale naše láska k druhému má limity. Končí tam, kde začíná naše sobectví a naše vlastní potřeby – u někoho dříve, u někoho později. Ale kdo z nás může druhému říct: „Miluji Tě tak, že bych pro Tebe položil svůj život?" Možná se někdo takový najde, ale ve většině případů láska končí tam, kde začínají velké problémy. Řekneme si: „Tohle už ne, radši si najdu někoho jiného, s kým to bude jednodušší."

Rozdíl mezi lidskou a Božskou láskou spočívá v tom, že Bůh se nezastavil na žádném

bodě. Jeho láska neměla žádné limity. Miloval Tě tak moc, že si nikdy neřekl: „Tohle už ne, radši budu milovat někoho, kdo tolik nehřeší.“ Jeho láska je bez podmínek, nikomu neřekl: „Budu Tě milovat, až se obrátíš.“ Zemřel za vzorné křesťany úplně stejně jako za opilce, vrahy a narkomany. Jeho láska neprovedla žádný výběr těch, kdo si to ještě zaslouží a kdo už ne. Naopak – svůj čas tady na zemi věnoval především těm, kdo si to nezasloužili. A když se farizeové pohoršovali – že vchází do domů nevěstek a zlodějů, vysvětloval jim, že je to tak správně, protože „lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní.“ Marie Magdalská se neobrátila po jeho skvělém kázání, ale proto, že ji zachránil před ukamenováním. Poprvé v životě neslyšela okamžité odmítnutí s opovržením, ale pocítila lásku. Láska a milosrdenství zvítězili nad spravedlností. Ježíš ji měl skutečně rád a byla to jeho láska, která změnila její život. A stejně to funguje i dnes. Nezměníš druhého tím, že ho budeš kritizovat. Pokud ho chceš skutečně změnit, musíš ho milovat.

Bůh Tě miloval od začátku láskou, ve které nebyla ani trocha sobectví. Zakoušel radost a štěstí, když jsi Mu byl blízko a přál si, aby to nikdy neskončilo. Proto se rozhodl otevřít nebe každému z nás. On sám v nebi byl a nic mu nechybělo, neměl žádný důvod sestupovat z nebe a nechat se pro nás ukřižovat. Bylo to velmi nelogické rozhodnutí – proč to udělal? Protože miloval. Protože nám něco chybělo. Chybělo nám nebe. Nikdo z lidí to nemohl udělat, protože naše lidská láska se vždy před něčím zastaví. A i kdyby se nezastavila ve vztahu k milované bytosti, zastaví se ve vztahu k nepřátelům. Kdo z nás může říct, že miluje všechny lidi na světě tak moc, že by pro každého z nich položil svůj život? Nikdo. Bylo třeba, aby to udělal Bůh – Ježíš se stal člověkem, stal se vtělenou láskou. Stal se jistotou lásky pro každého z nás. Nikdo nemůže říct: „Nejsem milován.“ Protože všichni jsme milováni tak velkou láskou, nad kterou zůstává rozum stát.

Až se příště podíváš na kříž, nehledej v něm především bolest. Ano, bylo to nesmírné utrpení, ale to nebyl smysl toho, proč se to stalo. Smyslem byl příklad nesmírné lásky, která nemá žádné limity. Lásky do krajnosti, kde už končí já a začíná pouze Ty. Čtyřicetidenní postní doba není přípravou na to, abychom prožili do krajnosti to utrpení. Je to příprava, během níž se máme pokusit pochopit ne to, co se stalo, ale proč se to stalo. Někdo za Tebe položil svůj život, protože jsi tak moc milován….

Petra ■

Malá předvánočně vánoční perlička

Podobně jako o Vánocích 2009 (viz Svinovníček 1/2010 článek Vážně i nevážně aneb vánoční perličky ze života….) tak mi i tento rok daroval Pán Bůh kromě jiného tuto „perličku“.

Stejně jako snad každý, jsem i já před Vánocemi sháněl dárky a musel jsem tudíž vyrazit do obchodů nakupovat. Kromě dárků pod stromeček patří k milým povinnostem pana faráře nakoupit i nějaký praktický a pro domácnost potřebný dárek jako „poděkování“. Většinou – alespoň v mém případě – to bývá větší balení pracího prášku.

Vyzbrojen znalostmi o tom, který prací prášek je ten „nejlepší“, jsem vyrazil jednoho dne do Tesca a jal se hledat patřičný regál. Naplnil jsem nákupní vozík osmi baleními příslušného pracího prášku a zamířil k samoobslužné pokladně. Prodavačka, která měla tyto pokladny na starost, si mne tak nějak „zvláštně“ prohlédla, že jsem si toho i všimnul. Ale nevěnoval jsem tomu pozornost a začal jsem postupně načítat čárové kódy jednotlivých balení. Za chvíli se paní prodavačka znovu ke mně přitočila. Trochu jsem znejistěl. Když pak mi začala něco říkat a na papíře ukazovat, zaujal jsem vnitřně obranný postoj a snažil se pochopit, co mi vlastně sděluje. Říkala: „Pane, podívejte se sem do toho letáku. Zde se avizuje, že od zítřka je každé balení toho vašeho prášku o 100 Kč levnější. A vy těch balení máte osm. Tak to odvezte zpátky do regálu a přijďte zítra.“ Stále ještě ve vnitřně obranném postoji jsem akceptoval její informaci a odpověděl něco v tom smyslu, zda vymaže mnou už natypované zboží, na což paní prodavačka kývla a já jsem odkráčel zpátky k patřičným regálům. Zboží jsem vyložil a snažil jsem se s celou situací srovnat. Bylo mi jasné, že musím NĚCO udělat. S nákupním košíkem jsem pokračoval do oddělení sladkostí, vybral jsem jednu hodně velkou čokoládu, opět zamířil k samoobslužné pokladně, zaplatil a tentokrát jsem se zase já nasměroval přímo k paní prodavačce. Dal jsem jí do ruky čokoládu a vyslovil patřičné poděkování. Jako odpověď se mi dostalo slyšet překvapené zvolání: „Ježíš, Maria, to jste nemusel!“ a vidět člověka, který se pocitem překvapení a štěstí ocitl půl metru nad zemí. Následovalo sice ještě pár technických drobností, které bylo nutno vyřešit vzhledem k bezpečnostnímu systému supermarketu, ale to nic neměnilo na podstatě tohoto oboustranně mimořádného předvánočně–vánočního obdarování. V supermarketu naplněném atmosférou předvánočního shánění a nakupování najednou zazářilo něco moc krásně lidského a přitom i nebeského – paprsek Boží dobroty přicházející z Betléma…

o. Jan ■

PS: Příběh prakticko-technicky „končí“ opravdu tím, že jsem druhý den ráno vyrazil do supermarketu pro zlevněné prací prášky. Musím ale přiznat, že jsem se pořád kolem sebe díval a snad i dodnes pořád dívám, jestli někde neuslyším a neuvidím nějaký podobný vánočně předvánoční zázrak. Určitě totiž platí, že tento, nebo jakýkoliv jemu podobný zázrak, se stále mezi námi děje a příběh tudíž nekončí.

Pohádka

Broučci(12)

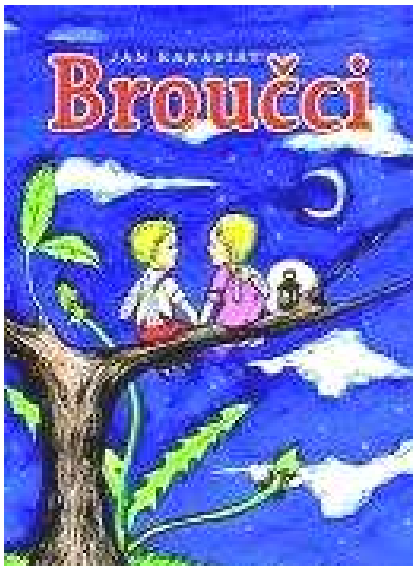

Milé děti, naše malé broučky jsme nechali celou zimu spát, aby nabrali sílu na jaro ke svému prvnímu letu…

…a bylo jaro, všecko kvetlo, a ty včely tolik bzučely, a ta tráva byla taková veliká, a ta rosa byla jako granáty, a ti cvrčci, ti se něco nacvrčeli! A co naši svatojánští broučci? Brouček, Broučínek, Broučinínek, Broučíček, Janoušek, Janínek a Svatojánek – ti už neměli stání. Sluníčko se teprve klonilo k západu a už byli všichni před chaloupkou, vznášeli se do povětří, jeden výš než druhý, a když uviděli Janinku přicházet k jejich chaloupce, letěli jí naproti a skoro ji nesli.

„Však jsem ráda, že vás mohu, moji milí broučci, ještě doprovodit," povídá Janinka. V chaloupce už měly sestřičky broučků – berušky, hotovou snídani, velkou dobrotu, čokoládu a smažené věnečky. Pomodlili se, nasnídali se, a že tedy broučci poletí. Tatínek Brouček jim přidal radu na cestu: „Milí broučci, dneska poletíte a budete lidem svítit. Když jsem já letěl poprvé, napomínal mě tatínek a kmotříček, abych pěkně poslouchal. Ale někdy jsem poslušný nebyl. Proto vám přeji, aby vás sám Pán Bůh naučil poslouchat."

Tam nahoře, za potokem, se všichni rozloučili, tatínek letěl uprostřed a broučci kolem něho.

„Jen se nebojte," povzbuzoval broučky tatínek, „ pěkně sviťte a nic se vám nestane."

Tatínek broučkům ukázal chaloupku hajného, vinice, kde roste víno, které jim posílá Janinka.

A tak broučci letěli a letěli, všude kolem nich bylo plno broučků, kteří se zdravili: „Zdař Bůh, zdař Bůh". Letěli kolem krásných domů se zahradami, přes město do krásné zahrady velikého domu s velikými okny. Vletěli dovnitř, sedli si na římsu jednoho z těch velkých oken, poslouchali a dívali se. Od stropu dolů visely tři velikánské svícny a krásně svítily. Dole pod nimi byly lavice plné lidí. (Poznali jste děti, kde byli svatojánští broučci? Určitě jste uhodli – byli v kostele na mši svaté.) Lidi se modlili a zpívali a sedm našich malých broučků, osmý Brouček - tatínek, pozorně poslouchali. Po mši svaté broučci letěli nazpět. Svítili a letěli a letěli a svítili. Svítili celou noc tak krásně, a když sluníčko začalo vysílat své první paprsky, aby ohlásilo, že už bude den, rozhodl tatínek, že již poletí domů. A tak letěli.

Maminka a Janinka a Beruška a Berunka a malá Janinka už na ně čekaly. „Vítáme vás, a jakpak jste se měli?", ptaly se jedna přes druhou. „I dobře jsme se měli," odpovídali broučci.

„Ale maminko, my máme velký hlad!", volali broučci. A tak se pomodlili a najedli, a když berušky s maminkou a s Janinkou čekaly, že jim budou broučci vypravovat, jak se měli a jak se jim vydařil jejich první let s tatínkem, oni na to: „Ach, my jsme unavení, to se nám chce spát!" A tak si šli lehnout, a sotvaže ulehli, už spali a spali. A dobře se jim to spalo.

Pokračování příště…

teta Ať'ka ■

(*upraveno podle stejnojmenné knížky od Jana Karafiáta)*

Pro zábavu

Dětské názory na lásku

Několik profesionálů se na tuto otázku zeptalo skupiny dětí starých mezi čtyřmi a osmi lety. Jejich odpovědi byly mnohem širší a hlubší, než si kdo mohl představit. :

Když vás má někdo rád, vyslovuje vaše jméno tak trochu jinak. A tak prostě víte, že vaše jméno je v jejich ústech v bezpečí. *Billy, 4 roky*

Láska je, když jdete na jídlo do restaurace a dáte někomu většinu svých hranolků a nechcete na oplátku žádné z jeho porce. *Chrissy, 6 let*

Láska je to, co vás nutí se smát, i když jste unaveni. *Terri, 4 roky*

Láska je, když maminka udělá kávu pro tatínka a usrkne, aby se přesvědčila, že dobře chutná. *Danny, 7 let*

Láska je to, co je s tebou v pokoji na tvé narozeniny, když přestaneš otvírat dárky a zaposloucháš se. *Bobby, 7 let*

Když se chcete naučit někoho lépe milovat, měli byste začít u kamaráda, kterého nenávidíte. *Nikka, 6 let*

Láska je, když řeknete klukovi, že se vám líbí jeho tričko a on ho pak nosí každý den. *Noelle,7 let*

Láska je, jako když jsou malá stará paní a malý starý pán stále přátelé i přes to, že se už tak dobře znají. *Tommy, 6 let*

Láska je, když maminka dá tatínkovi nejlepší kousek kuřete. *Elaine, 5 let*

Když někoho milujete, tak se vaše řasy hýbou nahoru a dolů a odlétají z nich malé hvězdičky. *Karen, 7 let*

Láska je, když vám vaše štěně olíže celý obličej i přes to, že jste ho nechali doma samotné celý den. *Mary Ann, 4 roky*

Láska je, když se s někým stále pusinkujete. A až pusinkování přestane bavit, tak pořád chcete být spolu a víc spolu mluvit. Moje maminka s tatínkem jsou takoví. *Billy, 7 let*

Zdroj: internet, zkrácená verze■

Pyramida

spojka,

chemická značka,

název podniku,

lék,

zvířecí končetina,

potřeba malíře,

vesmírné těleso

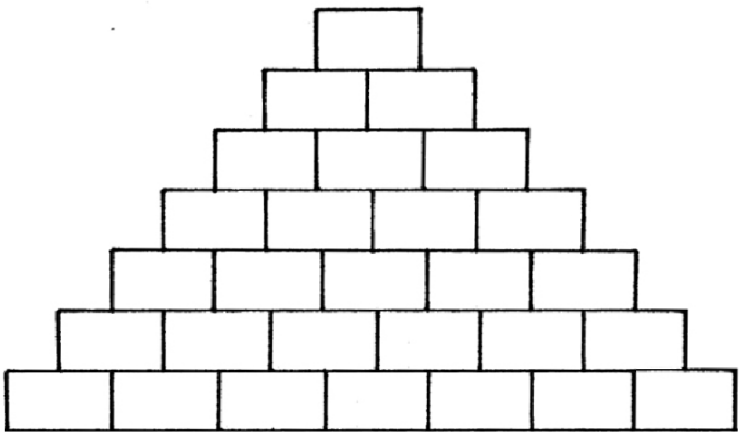

Řešení pyramidy

A, AL, PAL, ALPA, TLAPA, PALETA, PLANETA.

Leo Žídek ■

MĚSÍC BŘEZEN – DUBEN

- Středa 9. března POPELEČNÍ STŘEDA (začátek postního období)
  - den přísného postu; mše sv. v 7,00 a 17,30 (vždy s udělováním popelce)
  - příležitost ke svátosti smíření od 16,00
  - pobožnost křížové cesty 16,45

V průběhu postní doby bude **vždy v pátek** v 16,45 a v neděli v 9,25 bude probíhat pobožnost křížové cesty; **vždy v neděli** od 16,00 – 17,00 bude probíhat výstav Nejsvětější svátosti, který bude zakončen společnou modlitbou večerních chval.

- Neděle 20. března 2. NEDĚLE POSTNÍ;
  - poutní – kající zájezd do Lubiny při příležitosti narozenin P. Pavla Jiříka. Ve farním kostele sv. Václava 14,45 pobožnost křížové cesty, pak společná modlitba na hřbitově u hrobu o. Pavla. Odjezd autobusu ve 14,00 od kostela ve Svinově.
- Neděle 10. dubna 5. NEDĚLE POSTNÍ;
  - v 9,25 (místo křížové cesty) prezentace životní cesty a mučednické smrti P. Ferdinanda Chýlka (70. výročí smrti v koncentračním táboře Buchenwald – první oběť nacismu z řad českých katolických kněží).
- Sobota 16. dubna (před-)"VELIKONOČNÍ ODPOLEDNE PRO CELOU RODINU"
  - výroba velikonočních ozdob, malování kraslic od 14,00 v nové hasičské zbrojnici; (z. MO KDU-ČSL a SDH Svinov)
- Neděle 24. dubna SLAVNOST VZKŘÍŠENÍ – VELIKONOCE; viz program

MĚSÍC KVĚTEN – ČERVEN

- Sobota 7. května – Cyklotour po hranicích Svinova;
  sraz cykloturistů ve 14,00 u svatebního salonu Karina (z. MO KDU-ČSL)
- Neděle 8. května – Den matek
- Sobota 21. května – farní poutní zájezd do Moravské Třebové (bude upřesněno)
- Pátek 27. května – Noc kostelů 2011
  18.00 – 23,00 možnost soukromé prohlídky kostela
  19,00 a 21,00 prohlídka kostela s odborným výkladem
- Neděle 29. května 6. neděle velikonoční PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ DĚTÍ
- Neděle 12. června Slavnost Seslání Ducha Svatého
- FARNÍ VAJEČINA v odpoledních hodinách na farní zahradě
  (z. řk.farnost a MO KDU-ČSL)
- Čtvrtek 23. června Slavnost Těla a Krve Páně (Boží Tělo);
  mše sv. v 17,30 a eucharistický průvod
- Sobota 25. června v 9,00 kněžské svěcení jáhna Michala Jadavana v katedrále Božského Spasitele v Moravské Ostravě
- Sobota – neděle 25. a 26. června SVINOVSKÉ POSVÍCENÍ
  - sobota poutní program před kostelem (z. ÚMOb Svinov)
  - neděle slavnostní bohoslužby v 8,00 a 10,00
- Sobota 2. července pouť ostravského děkanátu k Panně Marii do Frýdku za pomoc a ochranu pro rodiny a za nová kněžská a řeholní povolání
  - program: 16,00 společná modlitba růžence, 17,00 adorace, 18,00 mše sv.

Koncerty duchovní hudby

- Sobota 30. dubna v 18,00 v rámci Cyklu čtvero ročních období – jaro, koncert Pěveckého sdružení moravských učitelů. Program bude upřesněn. (z. ÚMOb Svinov)

Udělené svátosti a pohřby (listopad 2010 – únor 2011)

Křty:

Valentýna Štverková	12. 12.
Ondřej Josef Jančák	9. 1.
Tamara Kučerová	30. 1.
Kristýna Červenková	13. 2.
Miroslav Vetrovský	6. 3.

Svatby:

Rudolf Pavlík a Aneta Hlaváčová 26. 2.

Pohřby:

Anton Lukács	+ 18. 11.
Marie Švenková	+ 9. 12.
Dominik Špalek	+ 15. 12.
Jiřina Kavalová, r. Macečková	+ 17. 12.
Petr Blažek	+ 2. 1.
Jaroslav Hřebačka	+ 14. 1.
Bedřich Král	+ 15. 1.
Jarmila Šebestová	+ 26. 1.
Jaroslav Koňařík	+ 4. 3.
Zdeněk Plaček	+ 7. 3.

Plán finančních sbírek v měsících březen - červen:

- Sbírka na opravy kostela: 20. března + 17. dubna + 29. května + 26. června
- Sbírky v rámci ostravsko-opavské diecéze:
  - Svatopetrský haléř: 8. neděle v mezidobí 27. 2.
  - Sbírka na potřeby diecéze: 3. neděle postní 27. 3.
  - Sbírka na opravy chrámů ve Svaté zemi: Velký pátek, Bílá sobota – při adoraci u Božího hrobu 22. – 23. 4.
  - Sbírka na kněžský seminář: Slavnost Zmrtvýchvstání Páně 24. 4.
  - Sbírka na TV Noe: 4. neděle velikonoční 15. 5.
  - Sbírka na Diecézní charitu: Slavnost Seslání Ducha svatého 12. 6.

Velikonoční pořad bohoslužeb

- **Předvelikonoční příležitost ke svátosti smíření:**
  Pátek 15. dubna 16,00 – 18,30 h.
  Úterý 19. dubna 16,00 – 18,30 h.
  Středa 20. dubna 7,30 – 8,30 h.
  Čtvrtek 21. dubna 16,00 – 18,30 h.

- **Vlastní pořad bohoslužeb:**

  Květná neděle (17. 4.)
  Připomínka vjezdu Pána Ježíše do Jeruzaléma – svěcení ratolestí,
  mše sv.: 8,00 a 10,00 h.

  Zelený čtvrtek (21. 4.)
  Poslední večeře Páně, ustanovení mše sv.,
  Ježíšova modlitba v Getsemanské zahradě a jeho zatčení,
  mše sv.: 18,30 h. a následná adorace do 21,00 h.

  Velký pátek (22. 4.)
  Ježíš umírá na kříži za záchranu celého světa –
  den přísného postu jako výrazu vědomí vlastních hříchů,
  obřady Velkého pátku: 18,30 h.

  Velká (Bílá) sobota (23. 4.)
  Tělo Pána Ježíše je uloženo ve skalní hrobce,
  vchod je zavalen kamenem a hlídán římskými vojáky,
  možnost modlitby u „Božího hrobu“: 8,30 – 19,30 h.
  slavnostní bohoslužba Vzkříšení: 20,00 h.

  Neděle - slavnost Vzkříšení Páně (24. 4.)
  průvod vzkříšení (7,30 h.) a slavná mše sv.: 8,00 h.
  slavná mše sv.: 10,00 h.
  (svěcení pokrmů a velikonočních beránků)

  Velikonoční pondělí (25. 4.)

Adresa redakce: Římskokatolická farnost, Bílovecká 50/548, 721 00 Ostrava – Svinov, tel. 596/961489
Web: http://www.farnostsvinov.cz, registrováno u MK ČR E 15012
Email: svinovnicek@farnostsvinov.cz (pozor změna!!!)

Sponzor tohoto čísla:

Slamka Consulting, s.r.o.,
Chelčického 10, 702 00 Ostrava